

tähhendama, et maiaalt peab hädä toušma?
Eks hädä olle hädä, tulgo kust tahhab?

„Ons siis surm ikka surm, tulgo ta Jum-
mala seäduše järrel, tulgo ta kurja innis-
meše patto läbbi? Ommeti teame, et tei-
sed surewad ommaiš pattudes, teised ont-
sašte ärralahkuwad, ja kumb parrem on
teame ka!“

„Wišsist sinna tähendasid sedda, mis
nüüd allati kirjades nimmetatakse, seäl Aia-
wites pero walgušel, seäl Wina katkus, seäl
Kalendrittes, seäl Kuldorruš ja mis muud
seddasuggused ramatud on, ja need sind
pannud ni sureks targaks?“

„Kül on winal süüd! Ommeti wiin ei
woiks hädä tehha, kui polleks rahwal him-
mo kahjo teggewa jomaia peäle. Ei pea meie
ka mitte üksipäinš selle ehk teise wigga peä-
le watama, waid keige wiggaduše peäle
ülleüldes, et kegi keige hädä eest woiks hoida.

„Minne nüüd! Jubba lähhed koggoni

targemaks ramatoteggiatsest! Sinnaks jo
tahhad kalendri teggiaks toušta?“

„Toušen, ehk toušemata jään, ommeti
rummal sanna olli se, et meie moisa wan-
nema käst sulle hädä teeb!“

„Rägi mis tahhad,“ waštaš Karel,
„minna ennam ei kule ühtegi sinno juttusi!“
Nüüd astus Karel emale Tomast ärra, pool
wihhane, otse kui olleks süddame tunništus
temma enneses tedda jo hukka moistnud, ja
kui püaks temma isse ennast peita ärra enne-
se ja teistegi eest, kes seisid ümberringi ja
kuulsid peält, mis mõllemad räkisid. — Ag-
ga noor perremees, Kember Mik, seisš
Toma kõrwal ja ütles:

„Armas täddimees! ikka ma pallun, et sa
näitad meile, kust sa arwad hädä ülleüldsa
tullewad. Minna tahhaksin hea melega sed-
da öppida ja wata, küllamehhed seiswad ja
watawad sinno peäle odates, et annaksid
neilegi sedda luggu teäda.“